

EGLUTÉ

1974 SAUSIS

le

EGLUTĖ

1974 SAUSIS

turinys

- 3 ŽIEMA, D. Lipčiūtė
- 4 UODEGUOTA ŽVAIGŽDĖ, A. Radžius
- 11 DINGO! A. Radžius
- 12 SUJUNK!, R. Karosaitė
- 13 SURASK!, R. Karosaitė
- 14 JUOKIMĖS
- 16 ROGĖS, A. Radžius
- 17 PASAKA APIE SMALSŲ KARALIŲ, Z. Tenisonaitė
- 23 NEPAPRASTAS RADINYS, M. Simko ir A. Ošlapaitė
- 28 PASAKA — MŪSŲ KŪRYBA
- 32 PAVEIKSŲ PARODA

piešiniai

- J. Paukštienė — viršelis
- D. Stončiūtė — 3
- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — 4-11
- P. Osmolskis — 14, 15, 16
- R. Karosaitė — 17-22
- A. Ošlapaitė — 23-27

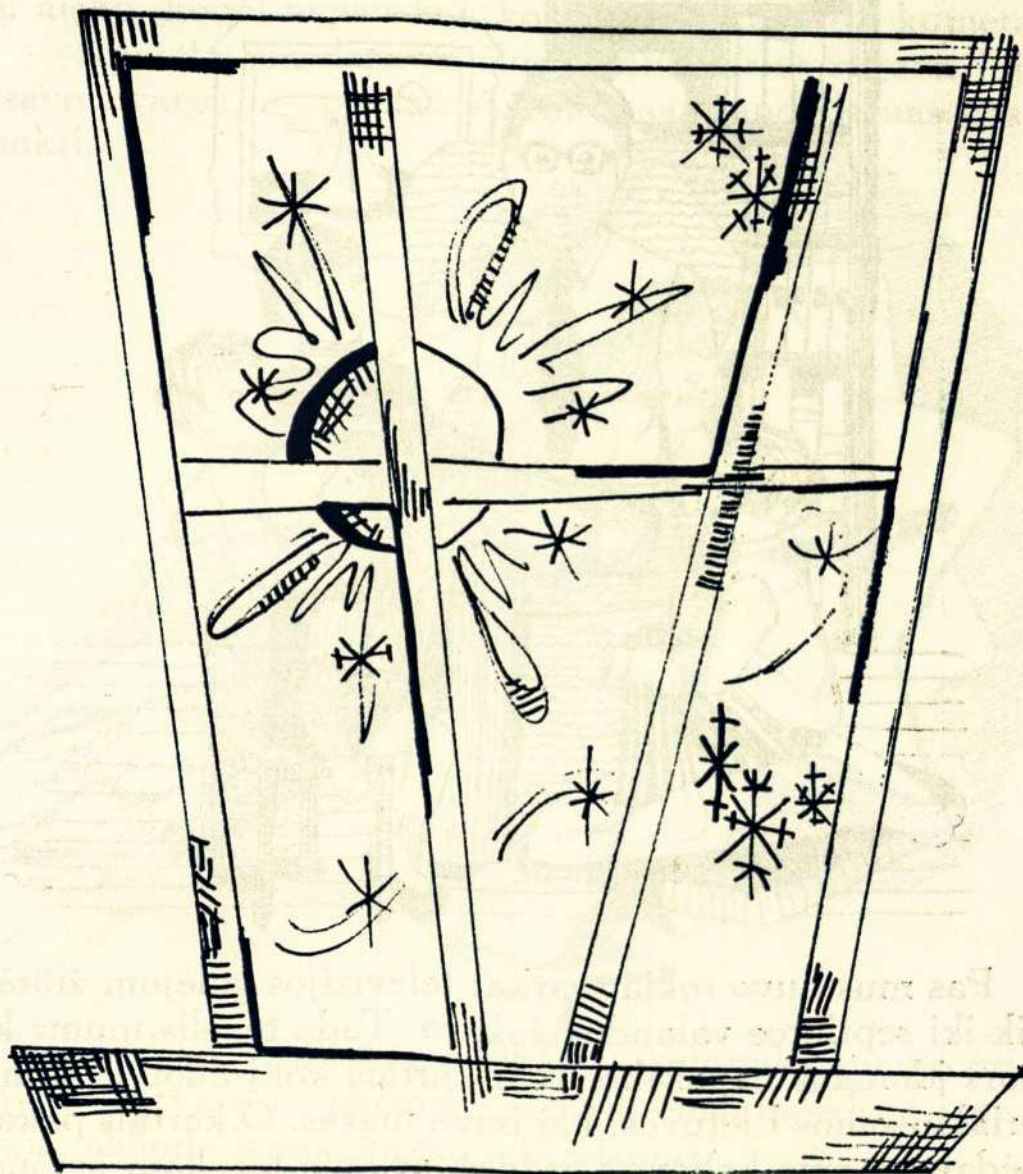
EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

ŽIEMA

Danutė Lipčiūtė

Žiema — gudruolė lapė
Stora pūkų skara,
Baltai laukus nutapė
Tyli atslinkus čia.

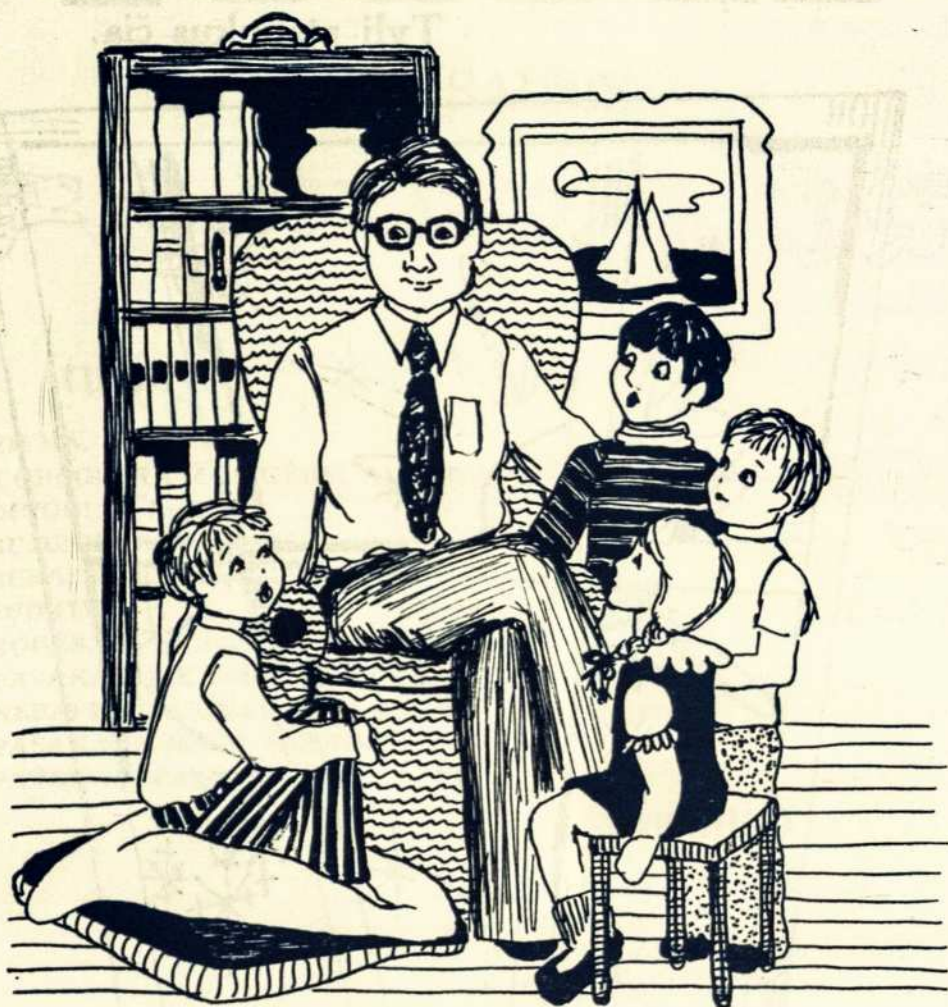

Išalo saulės juokas
Žvaigždėtuose krisluos,
Šviesos zuikučiai šoka —
Pagauti juos, vejuos.

Balta puta už lango —
Žili ledų žiedai.
Šiaurys žanduką kanda —
Nudažo raudonai.

UODEGUOTA ŽVAIGŽDĖ

Aleksandras Radžius

Pas mus buvo tokia tvarka: televizijos galėjom žiūrėti tik iki septintos valandos vakaro. Tada tėvelis mums ką nors įdomaus papasakodavo: kartais kokį nuotyki iš nepriklausomos Lietuvos, kai buvo mažas. O kartais pakalbėdavom apie kelionę į erdves, ar apie tai, kaip žmonės gyvena senų senovėje.

Šį vakarą tėvelis paklausė:

— Vaikai, kuris jūsų žino, kas yra kometa?

— Kometa... kometa yra... — plepėjo mažoji Nijolė, — kas yra kometa? Ar kas nors matė kometą?

— Jei nežinai, tylėk, — nekantriai įsikišo Jonukas. — Aš pasakysiu. Kometa yra . . . Kometa yra kometa! Man aišku!

— Taip. Gal būt tau aišku, — šypsojosi tėvelis, — bet, jei aišku, kodėl nepasakai, koks tai daiktas toji kometa.

— Kometa yra deganti šluota, ant kurios ragana joja į savo dvarus, — pasakė Antanukas, bandydamas nesi-juokti.

Nijolė, kaip visada, ėmė kikenti. Antanukas nuėjo prie knygų lentynos ir, paėmęs Lietuvių enciklopedijos vieną tomą, sklaidė lapus, kažko ieškodamas.

— Tu, Antanai, gyveni viduramžiuose. Tais laikais žmonės raganomis tikėjo, bet dabar raganų nėra. Net ir siurblys, kol mama mygtuko nepaspaudžia, ramiai stovi kampe, — aiškinau aš. Aš, matote, buvau vyriausias amžiumi ir maniau, kad žinau daugiau už visus savo brolius ir seserį.

— Taip, tai taip. Bet mes čia ne apie raganas kalbame. Mes gi apie kometas. Tai kas, pagaliau, pasakys man, kas yra kometa? — klausė tėvelis.

— Aš žinau. Kometa yra žvaigždė su uodega, — skubėjau pasakyti aš.

— O iš kur pas ją ta uodega? Kodėl kitos žvaigždės uodegų neturi? — bėrė naujus klausimus tėvelis.

Mes nežinojom. Mes tylėjom.

— Va, radau enciklopedijoje, — prabilo vėl Antanukas. — Čia parašyta, kad kometa yra uodeguota žvaigždė, kuri keliauja aplink saulę. Tai kodėl ji ne planeta? — susirūpino Antanukas.

— Todėl, kad planetos aplink saulę sukasi visą laiką — pastoviai — o kometa ne. Jos ir orbita yra skirtinga.

Be to, planetos yra didelės ir neturi uodegų. Visai priešingai yra su kometomis. Jos pasirodo retai, jų orbitos didesnės ir ne apskritos, kaip kad planetų, o pailgos. Mažų kometų, kurias galima pamatyti tik per teleskopus, astronomai atranda gana daug. Bet tokia didelė kaip ši, kuri dabar pasirodė mūsų padangėje — retas svečias.

Buvo įdomu. Tėvelis aiškino toliau.

— Bet kodėl, — klausiau aš tėvelio, — kodėl kometa turi uodegą?

— Tiesą sakant, Petriuk, tai tik toks išsireiškimas. Kometos jokių tikrų uodegų neturi. Kometos yra ne kas kita, kaip smėlio, žemių ir akmenų krūva. Kometose taip pat daug vandens ir įvairių dujų. Ten, tolimoje erdvėje, yra taip šalta, kad ir vanduo ir dujos pavirsta ledu.

— Brrr, — įsiterpė Nijolė. — Aš nenorėčiau būti kometa! Per šalta!

Nijolės plonas kasytes švelniai patempęs, tėvelis kalbėjo:

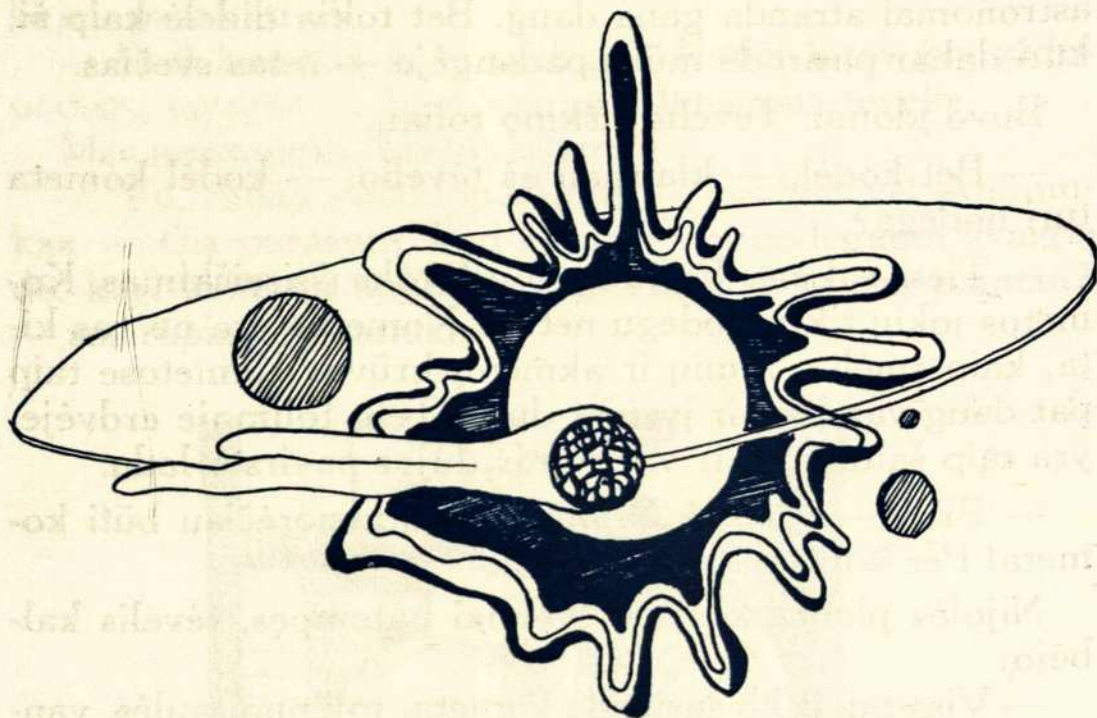
— Visa tai, iš ko susideda kometa, toli nuo saulės, vanduo ir dujos sušaldo į didelį, kartais net mylios didumo (skersmenyje) gniužulą. Bet ir vėl — kometa, kurią šiuo metu matome, yra ypatinga. Ši kometa yra maždaug penkiolikos mylių didumo. Tai bent! Ar ne? Be to, astronomai sako, kad dangaus kūnų, kurie nešviečia, yra keli bilijonai.

— Bet šita kometa turi uodegą ir ją galime matyti, — rūpinosi Antanukas.

— Taip, — tarė tėvelis. — Uodega kometai atsiranda, kai ji, lėkdama erdvėse, pasisuka į saulę. Tada ledas ima tirpti ir, kartu su dujomis, garuoti. Aplink kometą susidaro garų, dujų ir smulkių dulkelių debesys, kartais net ir už žemės rutulį didesnis. Kometos skridime garų, dujų ir dulkių debesys ištįsta ir pasidaro ilga, ilga uodega. Kartais net dvidešimts milijonų mylių ilgio!

— O kas būtų, jei kometos uodega pasiektų žemę? — sugalvojau ir paklausiau aš.

— Aišku kaip dieną: iš dangaus imtų kristi daugybė dulkių, — mąstė garsiai Antanukas.

Nijolė išsigando. Tyliai, tyliai ji pasakė:

— Aš manau, kad tos dulkės imtų degti. Viskas ir visur imtų degti! Visa žemė. Sudegtų ir mūsų namas! Nenoriu kometos!

— Ne, — ramino ją tėvelis. — Niekas nedegtų. Nei kometa, nei jos uodega nedega. Kometa tik šviečia ir tai yra dėl to, kad kometa ir jos uodega atmuša saulės spindulius.

— O! O! Supratau! — pralinksmėjo visą laiką tylėjęs Jonukas. — Žinau. Kometa, kaip mėnulis — šviečia ne savo šviesa! . .

— Teisingai, — pritarė Jonukui tėvelis. — Jei kometos uodega ir užkliudytų žemę, mums nieko neatsitiktų. Mes nė nežinotume, jog mūsų žemė bėga per kometos uodegą. Prieš 63 metus, žemė perėjo per kometos Haley uo-

dega. Kaip matote, žemei neatsitiko nieko blogo. Nebijokite, vaikai, kometos nepavojaingos.

Tėvelis nutilo. Tylėjome ir mes. Tėvelis buvo tikras, kad mes supratom, kad mums jau viskas aišku. Bet ne! Oi ne! Nijolė turėjo klausimą!

— Kodėl ši kometa taip keistai vadinasi? Ku-ku... Kutek... Ar kaip ten? — štai, ko klausė Nijolė!

— Ne Ku-ku ir ne Kutek, o Kohoutek, — pritrūkau kantrybės aš. — Nijole, tylėk! Tu nieko neišmanai!

— Taip. Kohoutek. Tai astronomo, šią kometą atradusio, pavardė. Kiekviena kometa vadinasi ją atradusio žmogaus vardu.

— Aš būsiu astronomė! Aš atrasiu kometą! Mano kometa vadinsis Nijolė! — džiaugėsi naujieną sugalvojus

Nijolė. — Atrasiu, atrasiu, atrasiu! Ir ji bus mano! “Žiūrėkit!” — sakys visi: “Žiūrėkit! Nijolė dangumi skrenda!” — linksmos Nijolė.

— Nijole, nekvailiok. Nesamonė. Astronomė nebūsi. To tai jau ne. Astronomija — vyrų reikalas! Kas tu? Ar tik ne mergaitė būsi? Tu net nežinotum pro kurį teleskopo galą į kometa žiūrėti!

— Palauk, sūnau, neskubėk, — įsiterpė tėvelis. Moterų astronomių yra taip pat. Ir jos atranda kometų. Kodėl gi ne! Ir mūsų Nijolytė gal bus viena jų. Ką gali žinoti?.. Tai taip. O dabar, Jonuk, atnešk žiūronus. Eime į kiemą. Pažiūrėkim, ką toji Kohoutek veikia. Patikrinkime, ar ilga jos uodega. Eime. Jau tamsu. Dabar laikas, — ragino tėvelis.

Apsirengėm ir — visu būriu į kiemą. Kometos žiūrėti. Prie mūsų prisidėjo ir mama.

DINGO!

Aleksandras Radžius

Atsikėliau anksti rytą,
Dar saulutei netekėjus,
Kai žvaigždutė uodeguota
Danguje skaisti mirgėjo.

Virš namų gražiai iškilus,
Švietė tartumei Aušrinė.
Tartum liepsnos deimantinės
Uodegytėj jos šilkinėj.

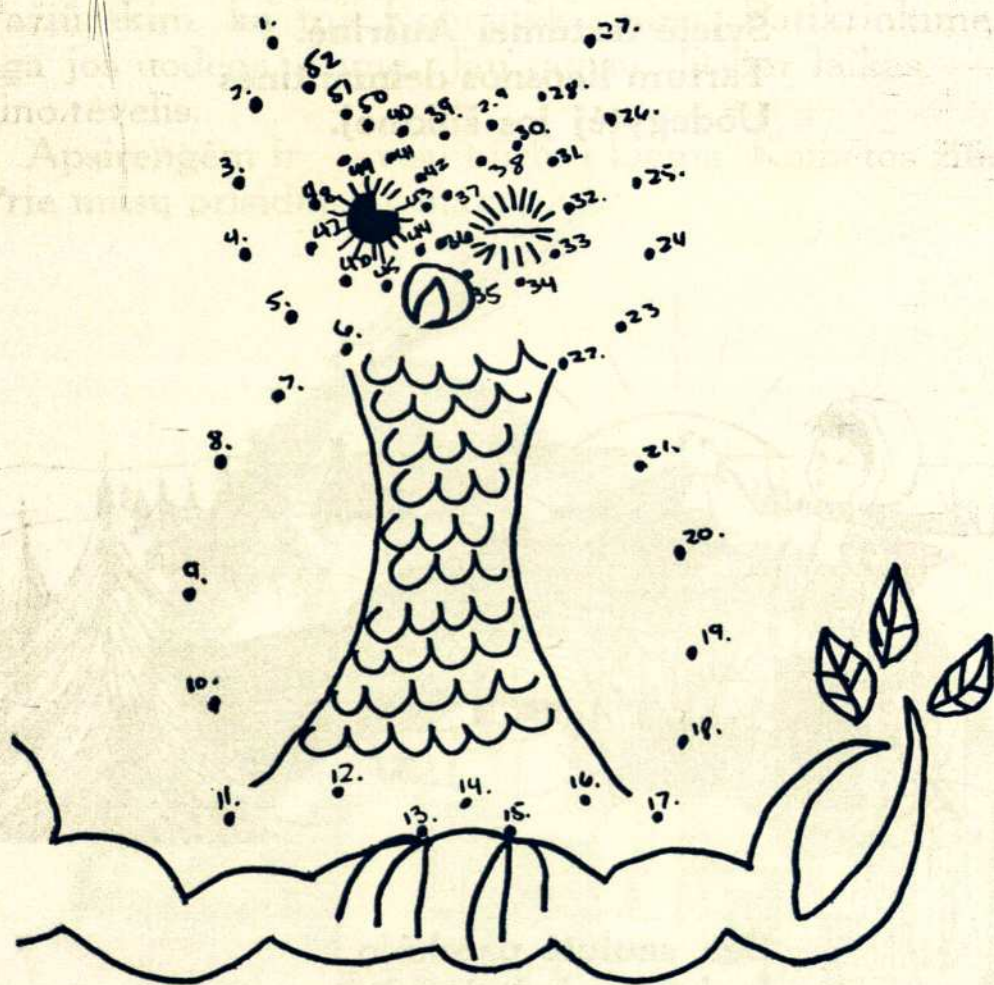

Bet, saulutė patekėjo
Ir dangus baltai nušvito —
Dingo žvaigždė ir liepsnelės
Uodegėlėj nematytoj.

SUJUNK!

paruošė Rima Karosaitė

Jei tu gali sujungti taškus,
Tai sužinosi, kas čia bus.

SURASK!

paruošė Rima Karosaitė

Daugybė paukščių, gyvulių
Pasislėpė tarp šių raidžių...

Surask 33 gyvulių ir paukščių vardus. Jie surašyti skersai, išilgai ir atbulai. Ar gali visus surasti per 30 minučių? Pabandyk!

O Ž Y S A L A N S A R B E B S P I L S K T S
M A S N O K L V A Š K A T Y T Ė K A A I A Y
R K A D A S I Y R U A R Ė K Š M K O N L R L
V R R R R A D Ū A N N I P A A I L O T R I Ū B
S O O N A T E U E A M K R I R N U I M G M
A K V M K I A P E L Y T Ė V A R L Ė T I N A
K O G E N T S A A I Ė R A Y E N A M S A E R
U D Y Š R A P U M S I O S T I G R A S N K D
S I V K Ž A A K U A T Ė Z Ė K S I L E T E P
R L A A I I I Š T L A G U S A Š T A Ž Y U E
A A T R Ė Č V T P A G A I D Y S E N Y T N L
B S Ė N O E A I Ė T Ž A K I R A D O S Ė I Ė
G E N Y S Š T S I S Y U I A R K L Y S K E D
V Ė Z L Y S A Š E Š K A S L M S I K Š I K A

JUOKIMĖS

Moteris: Vaikeli, ar tu eini į mokyklą?

Vaikas: Ne, mane siunčia.

~~~

Senas automobilis šiaip taip užvažiuo į kalną. Sustoja prie būdelės, kur reikia mokėti mokesį.

Mokesčio rinkėjas: Ponas, 65 centai.

Vairuotojas: Gerai, parduodu!

~~~

Mažas Jonukas pirmą kartą nuvažiuo pas tetą į kaimą. Išėjęs į kiemą, rado kelis pieno butelius žolėje.

Jonukas: Teta, teta, ateik greit. Aš radau karvės lizdą!

~~~

Maža mergytė kalbasi su savo lėle:

— Lėlyte, tu labai, labai graži. Tu turi mėlynas akyles, ir turi geltonus plaukus ir turi rankas ir kojas. Tu viską turi lėlyte, tik vieno mažo dalyko tu neturi... Lėlyte, tau trūksta proto!

~~~

Senutė: Vaikeli, kam šokinėji ant bulvių? Sutrypsi jas.

Berniukas: Aš auginu bulvių košę!

Žmona: Atsitiko nelaimė. Juoda katė įbėgo į virtuvę!

Žmogus: Nejaugi tu tiki, kad juoda katė neša nelaimę...

Žmona: Nelaimė tau. Ta katė ką tik suėdė tavo vakarienę!

~~~

Susijaudinusi moteris: Daktare, mano vyras turi 120 laipsnių karščio! Ką man daryti?

Daktaras: Ponia, jei taip tikrai yra, aš nieko negaliu padaryti. Šaukit gaisrininkus!

~~~

Ina: Kur tavo brolis?

Lina: Čiuožia.

Ina: Bet, kad ežeras neužšalęs.

Lina: Jam tai nieko nereiškia...

~~~

Panelė: Oi, turiu skubėt namo, tuoj telefonas skambės.

Ponia: Kas žadėjo skambinti?

Panelė: Nežinau.

Ponia: Tai kaip žinot, kad telefonas skambės?

Panelė: Nes eisiu į vonią maudytis.

Ponia: Suprantu, kai tik įlipat į vonią, telefonas skamba.

Panelė: Taigi, bet kartais turiu kelis sykius per dieną maudytis, kad skambėtų. . . ~~~

Mažas berniukas: Ar mano angelas sargas visada su manim būna?

Mama: Taip, vaikeli.

Mažas berniukas: Ar jis su manim, kai valgau?

Mama: Taip.

Mažas berniukas: Ir kai miegu?

Mama: Taip.

Mažas berniukas: Aha, tai dabar žinau, kas mane vakar iš lovos išmetė! ~~~

Kirpėjas: Na, Stasiuk, o kaip norėtum, kad tau plaukus nukirpčiau?

Stasiukas: Taip, kaip tėveliui — su skyle vidury.

Onytė: Kam nešiesi tris lietsargius?

Elytė: Vieną pamesti autobuse, vieną palikti mokykloj ir vieną naudoti, jei lytų.

Onytė: Per vėlu! Vistiek esi visa šlapia! ~~~

Romas: Aš turiu baltą vištą, kuri deda rudus kiaušinius.

Tomas: Niekio ypatingo.

Romas: Gerai: tai tu pamėgink!

Petriukas: Oi, mamyte, kokį įdomų sapną vakara sapnavau!

Mama: O kokį, vaikeli?

Petriukas: Mamyte, tu turėtum žinoti! Juk tu buvai mano sapne. . . ~~~

Pirmas vyras: Tavo žmonos vištiena tokia skani, kad man net gerklę kuteną.

Antras vyras: Negali būti. Mano žmona ne kokia virėja.

Pirmas vyras: Bet, kai valgiau tą vištieną, man tikrai kuteno gerklę. . .

Antras vyras: O, tikriausiai mano žmona vėl pamiršo vištą nupešti.

ROGĖS

Aleksandras Radžius

Mano rogės baisiai greitos,
Nepavysi jų nei raitas —
Kai paleidžiu takeliu,
Sulaikyti negaliu.

Aš per kalnus, per kalnynus,
Per šaltos žiemos pusnynus:
Vėjas švilpia pro ausis,
Kai lekiu aš per pusnis.

Bet — nelaimė! Kelmas buvo!
Mano rogės jį užkliuvo,
Atsitrenkęs nuvirtau
Ir žemyn nusiritau. . .

PASAKA APIE SMALSŲ KARALIŲ

Zenta Tenisonaitė

Viename krašte buvo labai smalsus karalius. Viskas jį domino, viską jis norėjo žinoti. Visur jis kišo savo nosį. Dvariškiai dažnai kratydavo galvas, sakydami: "dar pasidarys mūsų karalius sau bėdos, vis toks smalsus būdamas."

Vieną dieną karalius medžiojo girioje ir netikėtai pastebėjo po senu ąžuolu dvylika kiaušinių. Visi kiaušiniai atrodė labai savotiški, tarytum velykiniai margučiai. Kiekvienas vis kitokios spalvos ir formos.

Nustebusiam karaliui staiga labai parūpo sužinoti, kaip atrodė paukštis, kuris galėjo padėti tokius keistus kiaušinius. Nekreipdamas dėmesio į dvariškių perspėjimus, karalius paliepė savo tarnams viską atsargiai surinkti ir nuvežti į pilį. Nenoromis vykdė tarnai karaliaus įsakymą. Bet, ką darysi, parvežė kiaušinius. Pasodino ant jų perėti devynias žąsis.

Dabar ir visas dvaras buvo nepatenkintas ir negalėjo atsistebėti karaliaus smalsumu. Kuriam galui prireikėjo dar tokios bėdos! Kiaušiniai nesirito. O karalius degė smalsumu, nebegalėdamas naktimis miegoti.

Pagaliau, lygiai po dvylikos mėnesių, iš kiaušinių išsirito dvyliką mažų, negražių nykštukų. Nusivylęs karalius dabar nebežinojo ką su jais daryti. Nykštukai buvo

nemandagūs, nedraugiški, lindo visur. Jie darėsi kasdien vis įžulesni ir kėlė pilyje tokią baisų triukšmą, kad karalius, pagaliau, buvo priverstas išsikraustyti iš savo rūmų ir nakvoti sode palapinėje. Aišku, jam tai labai nepatiko, nes jis mėgo miegoti savo minkštoje, karališkoje lovoje.

Nežinodamas ką daryti su nykštukais, karalius ėmė siūlyti juos savo dvariškiams po vieną. Kiekvienas tai išgirdęs, pabėgdavo iš pilies ir jau jokių būdu nebesutikdavo sugrįžti į karaliaus dvarą. Netrukus beliko tik

dar labai maža saujelė dvariškių ir tarnų. Rimtai susirūpinęs, karalius draugiškai kreipėsi į nykštukus, prižadėdamas dovanų ir prašydamas persikelti į kitą dvarą. Bet tie maži akiplėšos tik įžuliai kvatojo, šaipėsi iš jo ir vis traukė valdovui už barzdos. Baisiai šaukdami, jie lipo ir šokinėjo ant stalų ir svaidė pagalvėmis į karalių. Aišku, pirma praplėsdavo pagalves, taip, kad tik plunksnomis snigo.

Karalius turėjo bėgti. Piktas ir nusiminęs, sėdėjo paplatinėje ir galvojo. Bet jis pats vienas nieko naujo negalėjo sugalvoti, o jo geri patarėjai seniai buvo apleidę pilį. Tik jo senoji auklė gyveno kažkur bokšte visai viena. Karalius nuėjo pas ją, ieškodamas patarimo.

— Mano mielas valdove, — tarė senutė auklė, — aš nežinau, ką daryti su nykštukais, o tu pats vienas irgi nieko nepadarysi. Raiste už karališko dvaro gyvena ragana. Nueik tu pas ją ir paprašyk pagalbos. Gal jinai tau galės pasakyti ką daryti.

Labai jau nenorėjo karalius prasidėti su raganom, bet visgi pasiryžo eiti, nes žmonės krašte savo valdovu buvo pasipiktinę. Kai kuriuose miestuose net ėmė kilti neramumai ir streikai.

Karaliui atėjus vienam, paslapčia ir be palydovų į raistą, ragana sutiko jį labai draugiškai. Jinai tuojau paliepė savo dukrai pavaišinti karalių pyragaičiais ir arbatą. Labai meiliai šypsodama, išklausė jo skundą. Tada pasakė:

— Mielas valdove, aš tau galiu padėti, bet už tai tu man turi prižadėti vesti mano dukrą. Pasipuošus puošniais drabužiais ir brangiais papuošalais jinai nebus tokia negraži. Matysi, atrodyt, kaip tikra karalaitė.

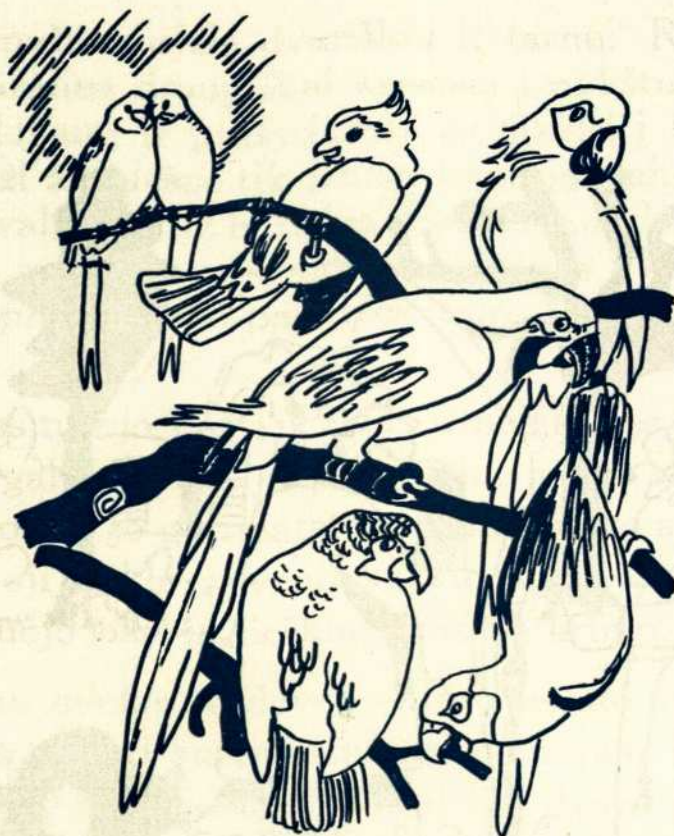

Labai jau kratėsi karalius. Ne prie širdies jam lipo raganos dukra. Pagaliau, neturėdamas kitos išeities ir bijodamas netekti sosto, sutiko ją vesti.

Sugrįžęs, po savaitės karalius iškėlė didelę puotą, į kurią sukvietė daug svečių. Nustebę kraipė galvomis kitų kraštų valdovai ir didikai, žiūrėdami į negražią karaliaus nuotaką, bet, aišku, tylėjo. Ragana, kaip buvo prižadėjęs, pavertė nykštukus į margas papūgas, kurios dabar ramiai tupėjo sode ant šakų. Jos iš visų šaipėsi, bet jau jokios bėdos nedarė.

Tokiu būdu nykštukams prapuolus, dvariškiai vėl palengva grįžo į pilį, ir žmonės nurimo. Bet karaliaus būdas buvo visai pasikeitęs. Visas jo smalsumas dingo. Ir jeigu dabar ateidavo jo ministeris su koku svarbiu klausimu, tai karalius, bijodamas naujos bėdos, sprukdavo į sodą ir pasislėpdavo savo palapinėje.

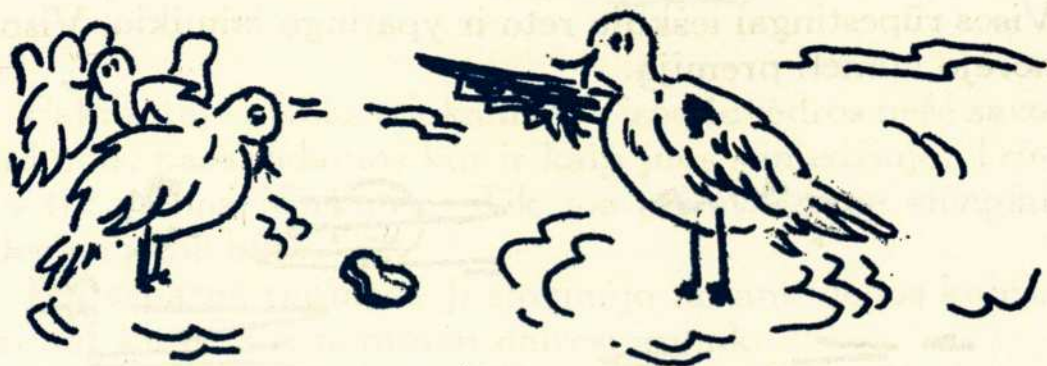
NEPAPRASTAS RADINYS

Parašė M. Simko

Sulietuvino Aura Ošlapaitė

Visi paukščiai ją vadino Mirkute. Net Baltasparnė, jos mamytė ją taip vadino. Mažai žuvėdrai tas vardas labai nepatiko.

— Na, tik pažiūrėk į tą šiūkšlę, — pyko sena, išmin-tinga žuvėdra, kai Mirkutė vėl atnešė savo naujausią radinį.

— Mirkute, Mirkute, ir vėl tu kokį niekutį. . . — atsi-
duso Mirkutės mama.

— Cha-cha-cha! Mirkutės niekutis! Mirkutės niekutis!
— juokėsi kiti paukščiai. Jie suplasnojo savo plačiais
sparnais ir nuskrido toli toli į jūrą.

Niekas nesidomėjo Mirkutės radiniu. Tik viena Mir-
kutė prikišus snapą atidžiai į jį žiūrėjo.

— Matai, Mirkute, kad tavo gumutė niekam nenau-
dinga, — bandė jai aiškinti mama.

— Ar ji nevalgoma? — nustebo Mirkutė. — Aš ma-
niau, kad žuvis. . . o gal sliėkas. . . o gal. . .

— Ir vakar, Mirkute, — tęsė Baltasparnė, mokydama
savo dukrą, — ką mums atnešei? Seną, sumintą nuorū-
ką. Koks tai per maistas?

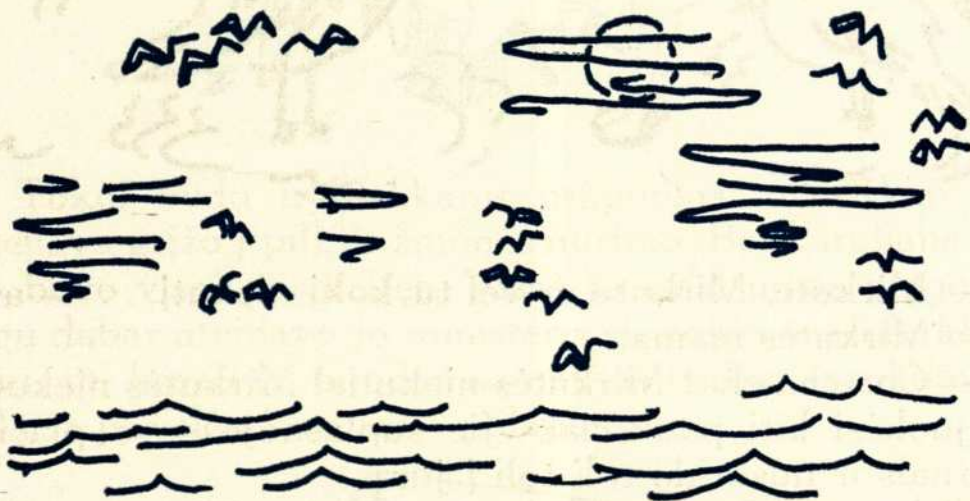

— Bet aš stengiuos, mamyte. Aš labai smarkiai ieškau. Aš taip noriu laimėti premiją, — teisinosi maža, pilka žuvėdra, kurią visi vadino Mirkute.

— Taip, taip, matau, kad labai nori. Dar tu esi labai jauna. Kada nors išmoksi, — guodė ją mama. — Bet prašau, kitą sykį būk atsargesnė. Nei už seną gumutę, nei už sumintą nuorūką premijos negausi.

Mirkutė, išklausiusi mamytės, vėl išskrido pati viena.

Išskrido taip pat ir didelės žuvėdros ir mažos žuvėdros, ir baltos ir pilkos žuvėdros. Jos skrido ir į rytus ir į vakarus, į pietus ir į šiaurę. Jos skrido virš audringų ir virš ramių jūrų. Skrido pulkais, ir kelios kartu, ir tik po dvi. Visos rūpestingai ieškojo reto ir ypatingo laimikio. Visos norėjo laimėti premiją.

Tik viena Mirkutė neturėjo draugių. Niekas iš kitų paukščių nenorėjo su ja skristi. Mirkutė — tik nesėkmė neša! Mirkutė — tik gumutes ir nuorūkas randa. Mirkutė — niekad nepataiko.

Saulė leidosi žemiau, žemiau ir žemiau. Dangus paraudonavo. Bangos šniokšdamos mušėsi į krantą. Laikas namo. Taip galvojo visos žuvėdros.

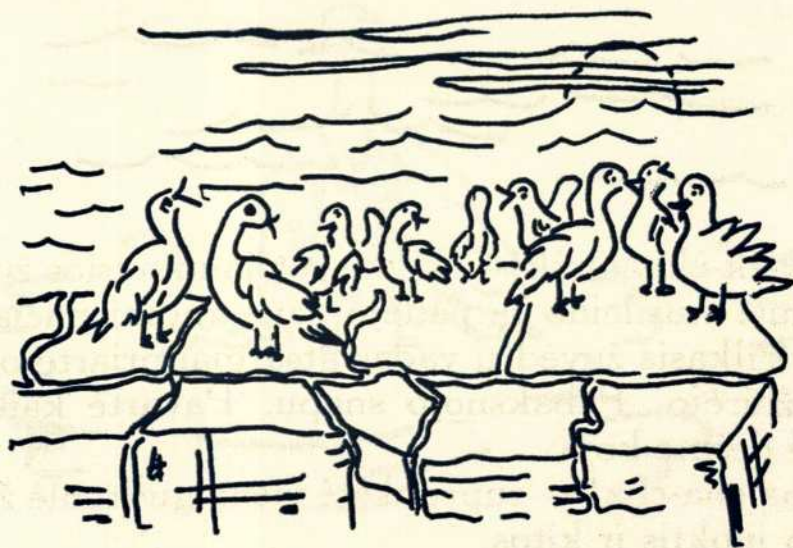
Viena po kitos žuvėdros leidosi ant kranto. Vyresnieji paukščiai rinkosi būriais. Jaunesnės žuvėdros dar apsu-ko ratą.

Pakrantėj — koks triukšmas! Visos žuvėdros nešė savo radinius, pasakodamos kur ir kaip juos sumedžiojo. Trūko tik vienos Mirkutės. Tik jos nebuvo tame smagiai klegančiame būry.

Baltasparnė rūpinosi. Ji stovinėjo tai ant vienos kojos, tai ant kitos. Vis neramiai dairėsi aplink.

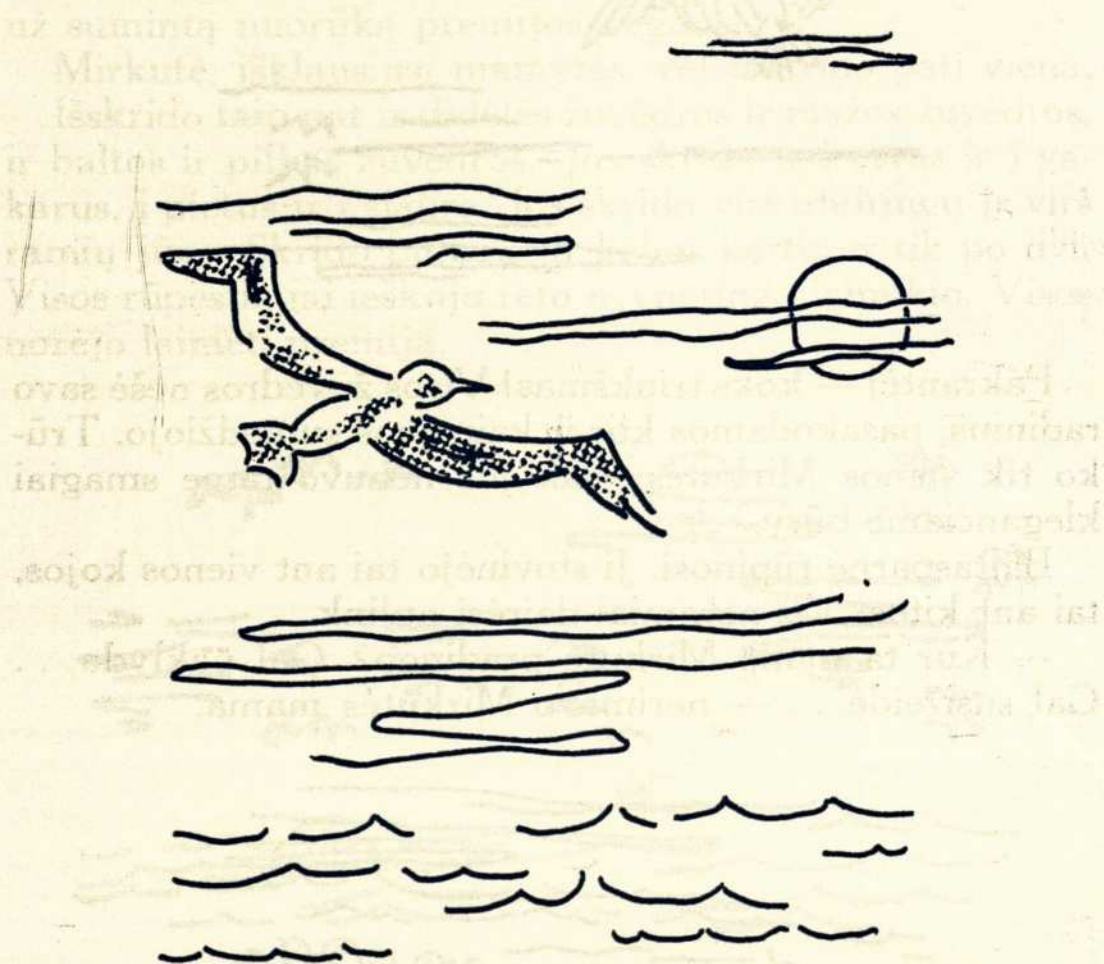
— Kur ta mano Mirkutė pradingo? Gal paklydo... Gal susižeidė... — nerimavo Mirkutės mama.

Saulė vis greičiau slydo į jūrą. Temo. Mirkutės vis dar nebuvo matyti. Žuvėdros nerimo. Jų vadas bandė išlaikyti tvarką. Netrukus reikės laimėtoją rinkti.

Staiga sujudėjo visas žuvėdrų pulkas. Aukštai virš jų skrido viena vienintelė žuvėdra. Tai buvo maža, pilka žuvėdra su kažkokiu daiktu snape. Tai buvo Mirkutė!

— Ėk-ėk-ėk, žiūrėk! — klykė susijaudinusios žuvėdros.

Mirkutė nusileido ir padėjo savo radinį pačiam rato vidury. Pilkasis žuvėdrų vadas atsargiai priartėjo. Jis radinį apžiūrėjo. Pabaksnojo snapu. Pavartė kaire koja. Pavartė dešine koja.

— Cha-cha-cha! — suprunkštė viena gudruolė žuvėdra. Pradėjo juoktis ir kitos.

— Mirkutės niekutis! Mirkutės niekutis! — klykė žuvėdros.

— Ėk-ėk, žiūrėk! — šaipėsi žuvėdros.

Bet pačios vyriausios žuvėdros nesijuokė. Jos pasitraukė į šalį, kartu su pilkuoju vadu, ir tyliai tarėsi.

— Tiesa, tai nėra žuvis, — pradėjo viena.

— Tai nėra valgomas daiktas, — pritarė kita.

— Bet jis įdomus ir nepaprastas, — nusprendė vadas.

— Taip, tai nepaprastas radinys, — sutiko visos išminčiausios žuvėdros.

Kai visi nutilo, vadas prabilo visam žuvėdrų pulkui:

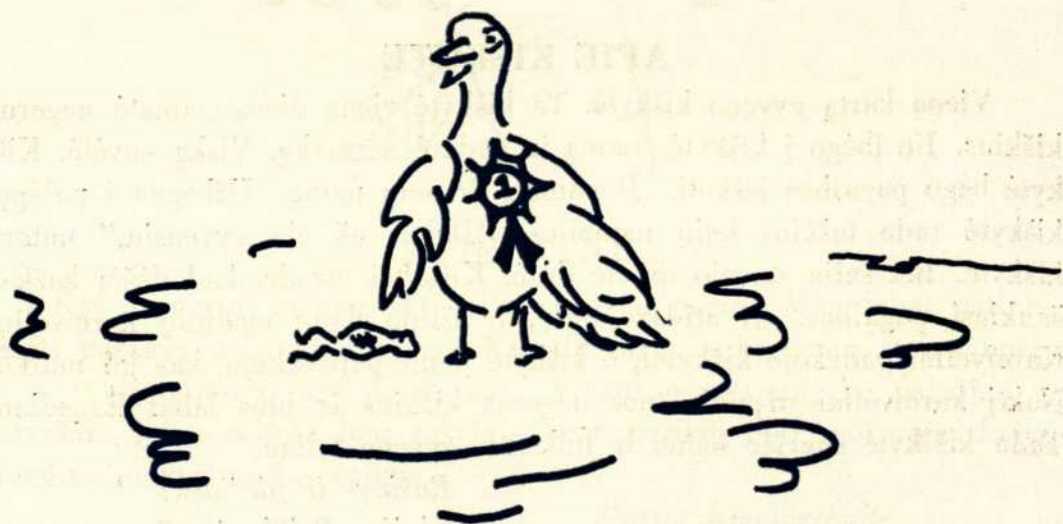
— Už nepaprastą radinį pirmą premiją nutarėme įteikti — Mirkutei!

Visos žuvėdros suplasnojo, sulėkė pamatyti premijuoto radinio. Visoms staiga pasidarė labai įdomu. Visos norėjo sužinoti, ką Mirkutė parnešė.

Ant balto smėlio, nejudėdama gulėjo blizganti, žalia, guminė — varlytė!

— Valio, Mirkute! — suklykė žuvėdros.

— Tokios varlytės niekas, o niekas niekuomet neparnešė visoj žuvėdrų istorijoj, — visas kalbas užbaigė pulko vadas.

PASAKA...

APIE MAMĄ

Gyveno maža mergytė. Jos mama labai labai sirgo. Ji labai blogai jautėsi. Buvo penkta valanda iš ryto. Mergytės vardas buvo Indra. Indros tėtė buvo darbe. Indra atsikėlė anksti. Ji nuėjo laiptais žemyn. Ji iškepė gruzdytos duonos. Ir ji pašildė arbatos. Ji užtepė sviesto ant gruzdytos duonos. Tada nuėjo į mamos miegamą. Prikėlė mamą. Tada sakė: “Aš tau pakepiau duonos ir pašildžiau arbatos.” — “Oi, oi Indra, tu gera mergaitė. Tu gera. Kai tėtė grįš aš viską jam pasakysiu. O dabar tu gali irgi valgyt.”

Mamai buvo labai smagu. Visiems buvo labai smagu.

Vincukas Staniškis, 6 m.

Clevelando Šv. Kazimiero lit.

mok. 2 sk. mokiny

APIE KIŠKYTĘ

Vieną kartą gyveno kiškytė. Ta kiškytė vieną dieną pamatė negerus kiškius. Jie įbėgo į kiškytės namą ir padarė netvarką. Viską suvėlė. Kiškytė bėgo pagalbos ieškoti. Ji pamatė žmonių namą. Užbėgus į palėpę, kiškytė rado tuščius lėlių namelius. “Dabar aš čia gyvensiu,” nutarė kiškytė. Bet šalia stovėjo didelė dėžė. Kiškytei atrodė, kad dėžėj kažkas šaukiasi pagalbos. Ji atidarė dėžę, ir išlipo daug medinių kareivėlių. Kareivėliai padėkojo kiškytei, o kiškytė jiems papasakojo, kas jai nutiko. Naktį kareivėliai užpuolė tuos negerus kiškius ir juos labai išgąsdino. Tada kiškytė sugrįžo namo ir linksmai gyveno toliau.

Rašinys ir piešinys:

Ligijos Bričkutės, 7 m.

Dorchester, Mass.

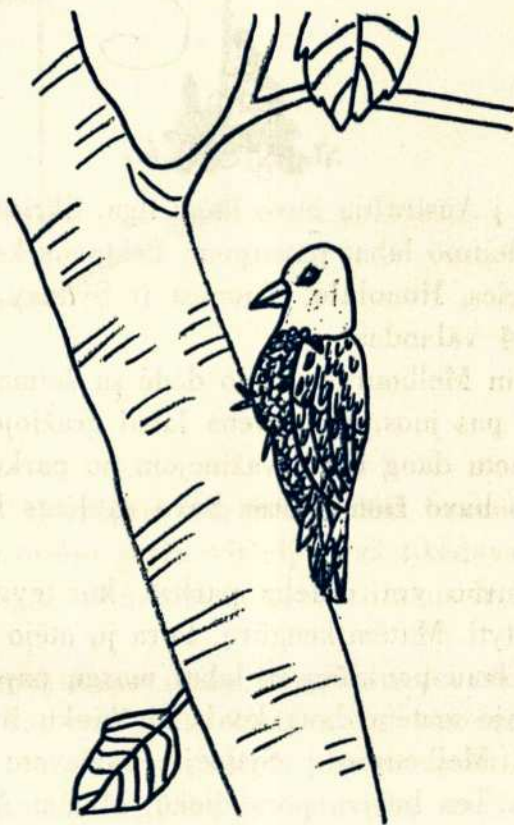
APIE GENĮ

Kartą aš su draugaisėjau per mišką. Išgirdom įdomų garsą: tuk-tuk-tuk. Apsidairėm ir pamatėm genį, kuris savo aštriu snapu kalė medį. Jis ieškojo kirmėlių po medžio žieve. Genys yra margas ir labai gražus paukštelis.

Rašinys ir piešinys:

Ričardo Liškausko, 10 m.

Burlington, Canada

APIE MANE

Kai užaugsiu, manau būti rašytoja arba poetė. Man labai patinka rašyti pasakas arba eilėraščius. Kai tik turiu laiko, man ateina noras parašyti savo mintis ant popieriaus. Vėliau perskaitau, ką parašiau ir perrašau. Jei negalėsiu būti rašytoja, man patiktų būti mokytoja. Labai norėčiau mokyti mažus vaikus.

Marija Kanopeskaitė

London, Canada

APIE KELIONĘ Į AUSTRALIJĄ

Mūsų kelionė į Australiją buvo labai ilga. Skridom apie 19 valandų. Nuo tokio ilgo sėdėjimo labai pavargom. Lėktuvus keitėm du kartus. Nusileidom Los Angeles, Honolulu, Nuomea ir Sydney miestuose. Nuo Los Angeles vėlavom 4 valandas.

Kai nusileidom Melbourne, mano dėdė su šeima mus pasitiko. Pasi-sveikinę važiovom pas juos. Jie gyvena labai gražioje vietoje, prie jūros. To apsilankymo metu daug kartų važinėjom po parkus, prie jūros, lauke mėsą kepėm. Nors buvo žiema, oras buvo saulėtas ir šiltas. Tik kartais palijo.

Netoli Melbourne yra didelis parkas, kur gyvuliai vaikšto laisvi. Nuvykom jų pamatyti. Matėm kengūrų. Pora jų atėjo prie mūsų ir leidosi glostomos. Matėm emu paukščių ir labai margų papūgų. Taronga zoolo-gijos sode Sydnejuje matėm daug koala meškiukų ir kitų gyvulių.

Važiuojant iš Melbourne į Sydnėjų, važiovom pro Canberra. Tai Australijos sostinė. Ten buvom pora dienų. Matėm Australijos Nežinomo kareivio kapą, parlamento rūmus, karo muziejų ir įvairių šalių ambasados rūmus. Amerikos ambasada buvo didžiausias ir gražiausias pastatas.

Vieną dieną važiuojant per kalnus Canberroj, matėm kengūrą šokan-čią per kelią dienos metu, o kitą matėm naktį. Kai pasiekėm Sydnėjų, apsistojom dideliame viešbutyje. Aplankėm Operos rūmus, kurie man at-rodė, kaip daugelis baltų peteliškių sparnai. Pervąžiovom Sydnėjaus uosto tiltą. Sydnėjus yra ant Ramiojo vandenyno kranto. Iš ten išskridom atgal namo. Paskutinį sykį pavalgėm Sydnėje prie įlankos.

*Danutė Gaurilaitė
Chicago, Ill.*

APIE KNYGAS

Knygas skaityti aš mėgau visą laiką. Kai buvau maža, man patikdavo knygos, kurios turėjo gražų viršelį ir aš tikėdavausi, kad toje knygoje bus paveikslukų. Peržiūrėdavau paveikslukus ir knyga būdavo perskaityta.

Vieną kartą perskaičiau mažą knygelę apie arklius ir man labai patiko. Pagalvojau, kad yra daug kitų knygų, kuriose galėtų būti daug įdomių dalykų aprašyta. Taip pradėjau skaityti įvairias knygas.

Mes gauname keletą angliškų ir lietuviškų laikraščių. Vieną kartą radau juose savo pavardę. Tas mane paskatino skaityti bet kokią laikraštį. Beskaitydama laikraštį, kartais perskaitau ir pasaulines žinias.

Aš turėčiau pasisakyti, ką aš labiausiai mėgstu skaityti, bet tai man labai sunku, nes aš mėgstu skaityti viską, kas yra parašyta ir visur randu ką nors įdomaus. Aš norėčiau labai daug knygų perskaityti, bet neturiu laiko skaityti. Gal kada nors mano norai išsipildys.

Rita Noreikaitė, 6 sk.

K. Donelaičio mokykla

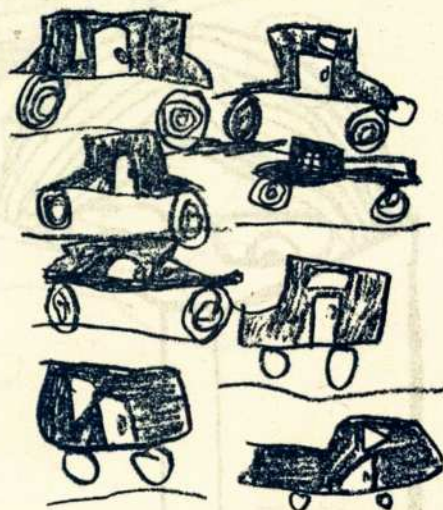
Chicago, Ill.

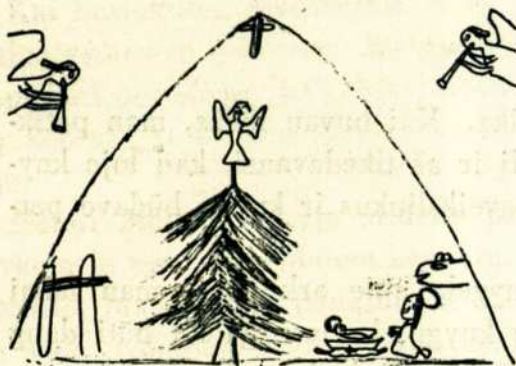
paveikslų paroda

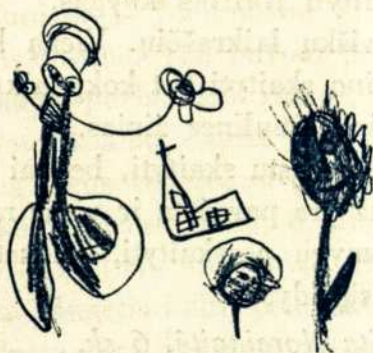
Berniukas žuvas
Algis Venslovas, 10 m.
Stoney Creek, Ont.
Canada

Greitkelis
Kriaučeliūno vardo
Marijus Bauža, 4 m.
Montessori vaikų nameliai
Chicago, Ill.

Kalėdos
Linas Grybinis, 8 m.
O'Fallon, Ill.

Mano kiškis
Steponas Puodžiūnas, 4 m.
Kriaučeliūno vardo
Montessori vaikų nameliai
Chicago, Ill.

Gėlės
Lisa Bartkutė, 4 m.
Kriaučeliūno vardo
Montessori vaikų nameliai
Chicago, Ill.